

да се моли, да разрѣшатъ да извади дѣтето отъ темницата и да го заведе у дома си, да го лѣкува.

Милка въ темницата

Милкината майка получила разрѣшение, но било вече късно Милка заболѣла отъ лоша, тежка болестъ и скоро починала . . .

Погребението на Милка било цѣла свадба. Малко и голѣмо; старо и младо се стекло на гробищата.

Всички оплаквали Милка и Димитра, но най-много плакала тѣхната отпаднала отъ неволи и скръбъ, нещастна майчица.

* * *

Слѣдъ три години, ромънитѣ бѣха прогонени отъ Добруджа.

Въ Добричъ, гражданитѣ отслужиха панахида върху гробътъ на Димитра. Тѣ прѣнесоха коститѣ му въ общитѣ гробища, дѣто ги положиха въ единъ гробъ съ коститѣ на Милка.

Единъ общъ кръстъ и единъ вѣнецъ сега краси тѣхния братски гробъ.

Всѣка сутринъ на него гори вошеница, а въ сѣбота вечеръ кандило мжждѣе.

За подвизитѣ на героя Димитръ и за мжитѣ на малката героиня Милка всички ще разправятъ.

Нека тѣ послужатъ за примѣръ на всички дѣца, които обичатъ своето Овечество и своитѣ ближни, — и за тѣхъ сж готови да се пожертвуватъ, когато е нужно за благо на Отечеството ни.